ఝండా ఊంచా రహే హమారా!

చంద్రమౌళి

హఠాత్తుగా మీద పడిన శత్రువులా చీకటి ఆక్రమించింది. ఇంకొక చిన్న పెగ్ అన్నాడు మిస్టర్ బాబ్నా!

"చిన్నదేం ఖర్మ! పెద్దదే పొయ్యండి" అన్నాడు మేజరు హర్బిందర్‌సింగ్.

బాబ్నా విస్కీ సీసా తీసి మేజరుగారి గ్లాసులో పోసి, తన గ్లాసులో పైనాపిల్ జ్యూస్ పోసుకున్నాడు. మేజరుగారు విస్కీ చప్పరిస్తూ.

"విస్కీలో ఉన్న మజా పైనాపిల్‌లో ఎక్కడుంటుంది బాబ్నాగారూ! ఒక్క చుక్క పుచ్చుకు చూడండి!" అన్నాడు.

"అయ్యో! నేను శుద్ధ జైనుడిని! గురువులు ఎదుట శపథం చేశాను. అయినా ఏదో నూలు మిల్లు నడుపుకునే నా లాటి వాడికి విస్కీ ఎందుకు చెప్పండి. శత్రువుల సేనలను చెండాడ వలసిన మీ లాటి వాళ్ళకు కాని" అన్నాడు బాబ్నా.

ఉన్నట్లుండి ఒక్కసారి లైట్లు ఆరిపోయినయి. వెంటనే బాబ్నా పక్కనున్న టెలిఫోన్ మోగింది. తన స్థూలకాయాన్ని మెల్లగా ఒక పక్కకు చేర్చి టెలిఫోను అందుకున్నాడు బాబ్నా.

"హలో! ఆ! నేను బాబ్నానే మాట్లాడుతున్నాను. ఏమిటీ! అచ్ఛా. అచ్ఛా!" చీకటిగా ఉండటాన బాబ్నా ముఖ కవళికలు మేజరుకు కనిపించలేదు.

"మేజరుగారూ! అటు పక్కన యుద్ధం మొదలైంది. మీ రిక్కడున్నారు!" అన్నాడు వ్యంగ్యంగా బాబ్నా.

"వాట్ నాన్సెన్స్, ఇప్పుడు యుద్ధ మేమిటి. జోక్ చేస్తున్నారు" అన్నాడు మేజర్ సింగ్.

"ఇదుగో. ఇప్పుడొచ్చిన టెలిఫోన్ మేజిస్ట్రేట్ గారు చేశారు. యుద్ధం మొదలై అరగంటయిందిట. మన ఫోర్సెస్ మీద పాకిస్తానీలు కాల్పులు కాలుస్తున్నారుట. వాళ్ళ టాంకులూ అవీ ఉధృతంగా బార్డర్ వైపుకు వస్తున్నాయట! బ్లాక్ అవుట్‌కూడా డిక్లేర్ చేశారు చూడండి" అంటూ బాబ్నా టెలిఫోన్ తీసి ఏదో నంబరు తిప్పి.

"ఆనే అగర్వాల్! ఫాక్టరీలో లైట్లన్నీ బంద్ చెయ్యండి. బ్లాక్ అవుట్ డిక్లేర్ చేశారు" అన్నాడు

ఇంతలో గుండెల్ని చీలుస్తూ సైరన్ కూత కూడా వినిపించింది. మేజరు గుండు తగిలిన వాడిలా ఒక్క ఉదుటున లేచి నిలుచున్నాడు. గ్లాసులో మిగిలి పోయిన విస్కీ ఒక్క గుక్కలో తాగేసి—

"ఆ లుచ్చాలకు సమయం దొరకలా యుద్ధం మొదలుపెట్టటానికి" అంటూ గొణుగుతూ, "థాంక్యూ బాబ్నాజీ! నే నిక్కడకు వచ్చినట్లు మటుకు ఎవరికీ చెప్పకండి ప్లీజ్" అంటూ రయ్యిన పోయి తన జీపులో కూర్చున్నాడు.

2

యుద్ధం పెద్ద ఎత్తున మొదలైంది. రాత్రంతా ఫిరంగులు పేలుడు వినిపిస్తూనే ఉంది. జనాభా అంతా దద్దరిల్లి పోతున్నారు. ఇళ్ళు భూకంపం వచ్చినప్పుడు కదిలి పోయినట్లు కదులుతున్నై. బార్డర్‌కు ఆనుకున్న చిన్న చిన్న పల్లెల నుంచి జనం తరలి వెనక్కి వచ్చేస్తున్నారు. రోజూ ఎయిర్ రెయిడ్ సైరన్లూ, ఫిరంగుల మోతలూ వినిపిస్తున్నాయి. ఫిరంగి గుండు నాటు దూరంలో

ఉన్నా ఆ వూరివాళ్ళకి యుద్ధం ఎలా జరుగుతున్నదీ తెలీటంలేదు. మామూలుగా అప్పుడప్పుడూ బార్డర్‌లో జరిగే గొడవ లాటి దనుకున్న వూరి ప్రజలు ఇది ఇప్పుడప్పుడే తగ్గే యుద్ధం కాదని నిర్ణయాని కొచ్చారు.

డబ్బున్న బాబ్జీలాంటి వాళ్ళు అండర్ గ్రౌండ్ గదులులా కట్టుకుని అక్కడికి రాత్రిళ్ళు మకాం మార్చేవారు. బార్డర్‌కు అనుకుని పొలాలున్న చిన్న రైతులు పాపం చేతికొచ్చిన పంట తమకు దక్కు తుందో లేదోనని భయపడుతూనే ఉన్నారు. క్రితం సారి యుద్ధం వచ్చినప్పుడు ఈనకాచి నక్కలపాలు చేసినట్లయింది. యుద్ధంలో వోడిపోయినా పంట నూడ్చుకు పోయారు వారు.

మిలిటరీ కాన్వాయిలు, అంబులెన్స్ వాన్‌ల రద్దీ ఎక్కువైంది. బజారులో ఏ వస్తువూ దొరకటంలేదు. దాంతోబాటు వింత వింత వార్తలు కూడా ప్రచారం లోకి వచ్చినై. పాకిస్తాన్ సైనికులు భారత భూ భాగంలోకి చొచ్చుకు వస్తున్నట్లు, సివిల్ డిపార్టు మెంటులో ఉన్నవాళ్ళు సెలవులు పెట్టి, టూరులు వేసుకుని దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నారు. అత్యవసర సర్వీసుల్లో పని చేసే వాళ్ళు పెళ్ళాం పిల్లల్ని వాళ్ళ వాళ్ళ బంధువుల ఇళ్ళకి పంపించి వేశారు.

విడవకుండా మిల్లుకు వచ్చిన వాళ్ళకు రోజుకు రెండు రూపాయలు అదనంగా జీతం పెంచాడు బాబ్జీ. అతనికీ ఢిల్లీ నుంచి ఫోను వచ్చింది పిల్లల్ని పంపించమని. బాబ్జీమటుకు అందుకు ఒప్పుకో లేదు. 'నేను నా కుటుంబాన్ని పంపించివేస్తే కూలీలు పని మానేస్తారు. మిల్లు మూత పడుతుంది. యుద్ధంలో మనం గెలవాలంటే ఉత్పత్తి కుంటు పడకూడదు'' అని చెప్పాడు. అరచేతిలో ప్రాణాలతో వూరు వూరంతా ఉంది.

3

ఆ రోజు రాత్రంతా విమానాల దాడి ఉధృతంగా జరిగింది. బాబ్జీ ఇంటి పక్కనున్న బిల్డింగుమీద బాంబు పడింది. తెల్లవారి లేచి చూస్తే వూర్లో చాలాచోట్ల బిల్డింగులు నేలమట్టమైనై. ఫ్రంట్‌లో ఏమి జరుగుతున్నదో తెలుసుకునే అవకాశమే లేదు. వూరంతా ఎన్నో రకాల వదంతులు మొదలైనై. బాబ్జీ జిల్లా మేజిస్ట్రేటును కలుసుకున్నాడు "మా వల్ల — అంటే సివిలియన్స్ వల్ల ఏదైనా సాయం కావాలంటే చెప్పండి!" అన్నాడు.

మేజిస్ట్రేటు ఒక్క క్షణం తటపటాయించి "రక్తదానం కావాలి" అన్నాడు. బాబ్జీ—"నేను సిద్ధంగా ఉన్నాను అసలు ఏమి జరుగుతున్నదో తెలీటం లేదు'' అన్నాడు.

"మీకు అంతా తెలుస్తుంది. అంతగా అవసర మొస్తే చెబుతాము వూరు ఖాళీచేయవలసివస్తే."

బాబ్జీ ఆస్పత్రిలో రక్తదానం చేయటానికి వెళ్ళాడు. ఆస్పత్రిలో ఎక్కడ చూసినా క్షతగాత్రు లైన సైనికులే. ఎవరూ ఏదీ చెప్పే మూడ్‌లో లేరు. రక్తదానం చేసి బయటకు వచ్చాడు బాబ్జీ. సాయంత్రం తన ఇంట్లో సివిలియన్ల మీటింగు జరపాలి. రక్తదానం చేయటానికి వాళ్ళని ప్రోత్స హించాలి. అలా అనుకుంటూ తన కారులో కూర్చున్న బాబ్జీకు ఎదురుగా రోడ్డు మీదుగా తుపాకీగలా దూసుకుపోతున్న గూర్కా జవానులున్న కాన్వాయి కనిపించింది. బాబ్జీ మనసులో ఏదో ఆందోళన మొదలైంది. ఏమిటిది! ఇంకా యుద్ధం కొనసాగు తూనే ఉంటుందా?

సాయంత్రం తన స్నేహితులైన పది పదిహేను మందిని టీకి పిలిచాడు బాబ్జీ.

"చూడబోతే యుద్ధం ఇంకా కొనసాగేలాఉంది. ఫ్రంట్‌లో ఏమి జరుగుతున్నదో మనకి తెలియక పోయినా అంతా సవ్యంగా జరుగుతున్నట్లు లేదు. మనం అన్నిటికీ సిద్ధంగా ఉండాలి. అంతగా ముంచు కొచ్చే ప్రమాదం లేకపోయినా ఒక వేళ మన వూరు ఖాళీ చేయవలసి వస్తే ఖాళీ చేయటానికి సిద్ధంగా ఉండాలి'' అన్నాడు బాబ్జీ.

ఆ రాత్రి ఫిరంగుల మోత అంతగా విని పించలేదు. అయినా రాత్రల్లా బాబ్జీకు నిద్ర పట్టలేదు. భారత సైనికులు వోడిపోతున్నారా? ఆస్పత్రిలో అంత మంది క్షతగాత్రులేమిటి! ఈ రాత్రి ఇంతటి నిర్లిప్తతేమిటి? యుద్ధం ఆగిపోయిందా? యుద్ధం ఆగిపోతే ఎంత బాగుండును. తెల్లవారుజామున కొంచెం కునుకు పట్టింది. తెల్లవారుతూనే మళ్ళీ ఫిరంగుల మోత అంటే ఎయిర్‌క్రాఫ్టు గన్‌ల మోత!

రాత్రి రేడియోలో మన సైనికులు ముందుకు తోసుకుపోతున్న వార్తలు వచ్చినయ్. బాబ్జీ మనసుకు స్థిమితం దక్కింది. తెల్లవారుతూనే పాక్ తెచ్చేవాళ్ళు వచ్చి బార్డరు చూసొచ్చామని పాకు వాళ్ళు వెనక్కి వెళ్ళిపోయారనీ చెప్పారు. బార్డరు చూసి రావాలని బాబ్జీ మనసు కూడ ఉవ్విళ్ళూర సాగింది. పెందలాడి బ్రేక్‌ఫాస్ట్ పూర్తి చేసుకుని కారులో బయలుదేరాడు.

పాస్‌కోసం బ్రిగేడియర్‌ను కలవాల్సొచ్చింది. బ్రిగేడియర్ హై స్పిరిట్స్‌లో ఉన్నాడు.

"యు వాంట్ టు సి అవర్ సక్సెస్!" అన్నాడు మీసాలు మెలివేస్తూ. బాబ్జీ తల ఆడించాడు.

"అవర్ బాయిస్ హావ్ డన్ వండర్‌ఫుల్లీ వెల్!" అంటూ—'ఆయామ్ గోయింగ్ టు ది బార్డర్! యు కెన్ కమ్ విత్ మి!'' అన్నాడు.

బ్రిగేడియర్ వెనకాలే బాబ్జీ బయటకి వచ్చాడు. బాబ్జీ వాళ్ళ కంపెనీ ప్రఖ్యాతి గాంచినది కావటంవల్ల, పైగా డిస్ట్రిక్ట్ మేజి స్ట్రేటు ఫోన్‌చేయటంవల్లా, బాబ్జీకు ఏ విధమైన ఇబ్బందీ కలుగలేదు.

బ్రిగేడియర్ రాంసింగ్, బాబ్జీ ఫ్రంట్ లైన్‌కు వచ్చేటప్పటికి దూరాన రెపరెపలాడుతున్న త్రివర్ణ జండాలు అక్కడక్కడా ఎగురుతూ కనిపించినై.

"దూరాన ఆ జండాలు ఎగురుతున్న ప్రాంత మంతా మన జవానులు ఆక్రమించిన స్థలం. యు ఉడ్ లైక్ టు సి!'' అన్నాడు బ్రిగేడియర్, అంటూ తన పక్కనున్న మేజరుతో "సి సెక్టార్ దిఖాకే లావ్!'' అన్నాడు. మేజరు బాబ్జీతోబాటు జీపులో ఎక్కాడు.

"ఇదంతా మనవాళ్ళు ఆక్రమించిన ప్రాంతమే!" బాబ్జీ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"అవును! మన జవానులు బహదూరీ చూపించి రక్తం చిందించి గెలిచిన ప్రాంతం. శత్రువు చిత్తుగా వోడిపోయాడు. వాళ్ళ పరుగు చూడాలి. మై గాడ్! ఇలాటి యుద్ధం నేను చూడలేదు'' అన్నాడు.

"మొదటి రోజుల్లో మనవాళ్ళు వెనకకు గేసినట్లు విన్నామే?" అన్నాడు బాబ్జీ సాలోచనగా.

"ఇక్కడ టెర్రేన్ మన కనుకూలం కాదు చూడండి! వాళ్ళ ప్రాంతం పైన ఎత్తునుంది. మనది పల్లం. అందువల్ల మొదట మనకు కొంచెం ప్రెషర్ ఫీలవాల్సి వచ్చింది. కానీ వేర్ మెషిన్స్ కెనాట్ గో మాన్ కెన్ గో! ఫలితం చూడండి! మన జీప్ అప్పుడే పది కిలోమీటర్లు వాళ్ళ టెరిటరీలోకి వచ్చేసింది. ఆ కనపడే బంకర్లన్నీ మనవాళ్ళు బాహా బాహీ ముష్టి యుద్ధం చేసి గెలుచుకున్నవే.''

యుద్ధం జరిగిన చోటంతా టాంకులూ విరిగిపోయిన శకటాలూ.

"ఈ టాంకులు చూశారా! కొత్త టాంకులు చెక్కు చెదరకుండా ఉన్నయ్. అవలీలగా పట్టు కున్నారు మన వాళ్ళు. అక్కడ కుప్ప ఉంది చూడండి. అది వాళ్ళ విమాన శకలాలు. ఎన్ని విమానాలు పడ్డయ్యో తుపాకి దెబ్బకు పక్షి పిట్టల్లా."

జీప్ ఆగింది. బాబ్జీ, మేజరూ దిగారు. దగ్గరలో ఉన్న బంకర్ దగ్గరకు తీసుకుపోతూ, "ఈ బంకర్ చూడండి. ఎంత గట్టిగా కట్టారో బాంబుల వర్షం కురిసినా లోపలి వాళ్ళ కేం దెబ్బ లేదు.''

ఇద్దరూ నడుస్తుంటే బాబ్జీ దృష్టి అక్క డక్కడ పడున్న శవాల మీద పడింది. ఒక పక్కన పొట్టిగా ఉండి దృఢంగా ఉన్న గూర్ఖా జవాను శరీరం! ఇంకొక పక్క ఎత్తుగా పెరిగిన గడ్డంతో ఉన్న ముసల్మాను శవం. బాబ్జీ మనసులో ఎన్నో ఆలోచనలు పెనవేసుకుంటున్నాయి. ఇద్దరూ ఒకటాంకు లోకి దిగారు. అక్కడ అందంగా నగిషీ చెక్కిన నీళ్ళు పోసుకునే ఇత్తడి పాత్ర ఉంది. అది తీసి పట్టుకుని విరోధి దేశం చూసిన గుర్తుగా ఈ పాత్ర ప్రెజెంటు చేస్తున్నాను. ఇది అతి విలువైనది" అన్నాడు మేజరు. బాబ్జీ మనసులో గర్వం ఉప్పొంగింది. "థాంక్స్" అంటూ అది పదిలంగా పట్టుకున్నాడు.

జీపు మళ్ళీ బయలు దేరింది! ఇంతలో వెనకనుంచి ఫిరంగుల మోత వినిపించింది.

"యుద్ధం ఆగి పోలేదా?" అన్నాడు చింతగా బాబ్జీ.

"బాంబులతో జరిగే యుద్ధం ఆగిపోయింది బాబ్జీగారూ! అడపా తడపా అలా ఫిరంగులు మోగుతూనే ఉంటై. కాని అసలుయుద్ధం ఎప్పుడూ ఆగిపోదు. అది—అదుగో ఆ జండా ఎగురుతున్నంత కాలం జరుగుతూనే ఉంటుంది'' అన్నాడు మేజర్ సాలోచనగా.

మేజరు బాబ్జీ జీపు దిగేవేళకు బుగిల్ మోగింది. ఆకాశంలో ఎగురుతున్న త్రివర్ణ జండాకు సెల్యూట్ చేస్తున్నారు మన జవానులు. అప్రయత్నంగా బాబ్జీ చేయికూడా పైకి లేచింది జండాకు వందనం చేయ టానికి.

*